

vak színes szépségét. Mindig szerettem volna a színpad által közel jutni a nagy tömegek lelkéhez. De igazi drámaíró sohasem lesz belőlem.”

Igaza volt.

Krúdy Gyula

...Megadta nekem az élet, hogy vagy húsz évig jó barátságban lehettem Krúdy Gyula Zsuzsi nevű lányával. Ismeretségünk kezdetén ő maga még nem írt apjáról, de sok mindent elmondott róla. Például azt, hogy szinte még gyermekfejjel – mindössze tizenöt esztendőskorában – megírta a későbbi Szindbád-történetek szerzője, hogy írása nyomdafestéket lásson. Gimnazistaként tudósításokat küldött a nagy tiszai árvízről fővárosi nagy lapoknak. A sajtóba a szó betű szerinti értelmében belovagolt. A debreceni Ellenőr című lap gazdája érdeklődött a Nyíregyházáról érdekes írásokat beküldő „külsős” iránt. A tizenhét éves Gyula lóra ült és beporoszkált a civis városba. Fiatalságával meglepte ugyan a szerkesztőt, de tüstént alkalmazták. Lánya szerint a szűkszavú, tartózkodó modorú Krúdy csodás szorgalommal dolgozott. Mint független író nem adta alább naponta húsz gépelt oldalnál. Ami nagyjából Jókai termékenységének felelt meg. Érdekes továbbá, hogy bár kísérletezett színdarab írásával is, abban csak az 1913-ban született egyfelvonásosával, melynek címe: Az arany meg az asszony, ért el sikert. Ahhoz zenét is komponált Kenessey Jenő, s művük fölkerült az Operaház színpadára.

Hányadán állt a színműírással? Erről így beszélt valaha Bálint Lajosnak, a kiváló dramaturgnak:

„Bevallok neked valamit. Amióta az író tollat a kezembe vettem, mindig sóvár vágyakozás élt bennem a színpad után... Mindig arra gondoltam, hogy milyen gyönyörűség lehet, ha ebben a színes világban szólalnak meg az író érzései, indulatai, szavai. De hiába próbálkoztam, és hiába fogok kísérletezni vele. A színpad eseményeket, összeütközéseket, harcokat kíván. Nem meditalást, lírát, sza-